

Stedet derfor, gaar derimod kun ud paa at bemyndige den højtberedte Minister for offentlige Arbejder til at foretage Undersøgelse af de Forhold, som angaa et saadant Baneanlæg. Denne Undersøgelse er altsaa i Endringsforslaget under Nr. 1 det, hvorom det drejer sig. Endringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa, at Lovforslagets Titel forandres, en Forandring, der naturligvis vil være nødvendig, saafremt Endringsforslaget under Nr. 1 bliver vedtaget — det naar altsaa i nøje Forbindelse med Endringsforslaget under Nr. 1. Mellem Hovedforslaget og Endringsforslaget under Nr. 1 er der dog alligevel en Ting, der er fælles. Begge omtale netop den Undersøgelse, der maa gaa forud for Udførelsen af det nævnte Baneanlæg. I Hovedforslaget findes, som man vil erindre, en Bestemmelse om, at Baneanlægget mellem Svendborg og Rudtøbing, saafremt en saadan Undersøgelse ikke godtaar, at det kan udføres for en Sum af 2 Millioner Kroner, slet ikke skal bringes i Stand. Altsaa ogsaa her er der tænkt paa en Undersøgelse. Sagen forholder sig jo saaledes, at dersom Hovedforslaget var blevet vedtaget af Rigsdagen, vilde det ikke derved være en given Sag, at ogsaa det paagældende Baneanlæg i Virkeligheden vilde blive udført. Undersøgelsen skulde gaa forud, og den skulde give det Resultat, at Anlægskapitalen ikke vilde overstige 2 Millioner Kroner, kun under denne Forudsætning vilde Anlægget blive udført. Forholdet er imidlertid blevet det, at man er nødt til at gaa bort fra Hovedforslaget. Som ærede Medlemmer ville erindre, har Ministeren for offentlige Arbejder bestemt nøgter at gaa med til at fremme Sagen paa Grundlag af dette Forslag, Ministeren søgte sig bunden ved Aftaler, der bleve truffne, den Gang Lov af 8de Maj 1894 Nr. 88 blev gennemført, og i Henhold til disse Aftaler mente han at maatte modstætte sig at være med til at fremme Sagen med det foreliggende Hovedforslag som Grundlag. Da vi nu begyndte at forhandle Sagen i Udvalget, var det klart for os alle, at man maatte se at fremme Sagen paa et andet Grundlag, ved et selvstændigt Forslag, hvis man overhovedet vilde fremme den, og hele Udvalget fandt det da rimeligt, at man lod Undersøgelsen af alle de Forhold, der vedrørte et saadant Anlæg, gaa i Forvejen. Naar denne Undersøgelse var bleven færdig, og der derigennem var tilvejebragt Sikkerhed for, at Anlægget i rent teknisk Henseende kunde gennemføres, og gennemføres for en Sum, der holdt sig inden for nogenlunde rimelige Grænser, kunde man her i Rigsdagen tage Sagen op igen og fremme den. Men indtil denne

Undersøgelse var foregaaet, mente man i Udvalget, at det vilde være ret naturligt at lade Sagen hvile, saa meget mere som det jo er en almindelig Regel her i Rigsdagen, at Jærnbaneanlæg, foreslaaede ved særlige Forslag, bør foreligge Rigsdagen tilstrækkelig behygt, saaledes at Medlemmerne kunne danne sig en Forestilling om, hvad det er, der foreligger til Behandling, og hvad det egentlig er, der skal stemmes om. Det er altsaa det fælles for Hovedforslaget og Endringsforslaget, at de begge forudsætte en saadan Undersøgelse. Denne Undersøgelse spiller nemlig ved dette Jærnbaneanlæg en meget fremtrædende Rolle. Anlægget er jo i sig selv af en ekseptionel Beskaffenhed. Banen skal, som bekendt, føres fra Svendborg over Svendborg Sund, Taasinge og Sjø til Langeland, altsaa over 3 Sunde, Svendborg Sund, Sundet mellem Taasinge og Sjø og endelig Sundet mellem Sjø og Langeland, og den skal over disse Sunde føres dels ad Dæmninger og dels ad Broer. Man vil forstaa, at naar Naturforholdene i denne Egn eller Naturhindringerne, man faar at kæmpe med, vil jeg hellere sige, ved Anlægget af denne Bane, ere saa store, bliver den forudgaaende Undersøgelse dobbelt nødvendig. Det, en saadan Undersøgelse skal gaa ud paa, er naturligvis først og fremmest at faae Sikkerhed for, at der kan bygges et holdbart Jærnbaneanlæg paa den nævnte Strækning og for en Pengesum, der holder sig nogenlunde inden for rimelige Grænser. For at Undersøgelsen kan komme til dette Resultat, maa den naturligvis omfatte en Undersøgelse af Bundforholdene i de paagældende Sunde, navnlig paa de Steder, hvor Dæmninger og Broer skulle bygges, ligeledes en Undersøgelse af Strømforsholdene og Højvandet i de paagældende Sunde, og endelig maa Undersøgelsen ogsaa søge at besvare det Spørgsmaal, om nu ogsaa Sejlrenden paa 450 Fod, som man har paatænkt at lade staa aaben imellem de to Brohoveder, baade i Svendborgsund og i Sundet mellem Sjø og Langeland, ogsaa er tilstrækkelig bred for at kunne føre Vandet fra den Del af Bæltet, der ligger Nord for Dæmningen Syd paa eller omvendt, saa at Vandstanden er den samme paa begge Sider, eller om Sejløbsen overhovedet ikke hindres derved. Endelig er det et Spørgsmaal, som naturligvis ogsaa maa besvares, om Isdriften i Foraarstiden i de paagældende Bunde mulig kan udøve en saadan Virkning paa Dæmninger og Brohoveder, at den i væsentlig Grad kan bestadige dem. Ganske vist er Stillingen den, at Ingeniører, der have skænket dette Baneanlæg